

Žáci jihlavské Masaryčky školu zvládají

Pololetní vysvědčení už klepe na dveře. V pondělí 31. 1. žáci a studenti škol v celém Česku dostanou ocenění své půlroční práce.

Pandemie koronaviru ovlivnila celý svět. A ve velkém dopadla právě na školu povinné děti.

Jak situaci plnou nových nařízení a opatření zvládají žáci jihlavské základní školy T. G. Masaryka? Zeptali jsme se v osmých a devátých třídách.

■ Ladislava Brabencová

Školy, představte se

Povedla se vaší škole nějaká zajímavá akce?

Měli jste u vás tvořivou dílnu, sportovní, výtvarnou, vědomostní... soutěž? Můžete o vaší aktivitě dát vědět prostřednictvím novin.

Napište nám na e-mail: brabencova@jihlavske-listy.cz.

DALO by se říct, že kvůli covidu není nic, jak bylo dřív. Ve školách to bylo znát ve velkém. Žáci z jihlavské ZŠ T. G. Masaryka se s tím popasovali. Aktuálně už věří v lepší časy.

Foto: Ladislava Brabencová

Aspoň jsem při domácí výuce mohl sedět na své pohodlné židli

David

Favoritem mezi školními předměty osmáka Davida je tělocvik a chemie. Přiznává, že aktuálně s výukou žádný problém nemá. „Myslím, že zvládám vše, jak jen to jde. Jen mě trochu štve roušky. Ale co se dá dělat,“ referuje.

Distanční výuka byla podle něj docela vítanou změnou. Hodnotí hlavně to, že nemusel brzo ráno vstávat, aby stihl v 7.50 školu, na jihlavské ZŠ T. G. Masaryka totiž zvoní o deset minut dříve. „Navíc jsem doma při on-line hodině seděl na své pohodlné židli,“ líčí.

O své budoucnosti už začíná přemýšlet nyní, i když má před sebou ještě devátou třídu. Rád by se dostal na rybářskou školu do Třeboně.

Nedá se nic naplánovat

Michal

Aktuálně patří mezi největší starosti osmáka Michala to, jestli náhodou nebude muset jít do karantény. Pravidla jsou totiž nastavená tak, že když se potká s PCR potvrzenou osobou nakaženou covidem, musí být pět dnů doma. A to při kontaktu ve škole a mezi kamarády je vážně velká nejistota.

Je aktivním hráčem baseballu úspěšného klubu Ježci Jihlava a platná koronavirová opatření jsou pro něj spíš omezením. „Nevím, co mě čeká. Kdy co přijde a nedá se nic naplánovat,“ říká.

Ke škole a sportu zvládá i hraní na klarinet v orchestru Tutti, jenž spadá pod jihlavskou ZUŠ. Jeho členem je od začátku tohoto školního roku. A kvůli různým omezením zatím měli jen jedno vystoupení. „Aspoň můžeme o to víc zkoušet. Ale je smutné, když se nemáme komu předvést,“ reaguje s tím, že věří, že situace se snad už v příštích týdnech zlepší. „Už snad bude lépe,“ míní.

V budoucnu by rád vystudoval stavební školu, dostal se na vysokou a dosáhl titulu inženýr. „Nechtěl bych zapomenout ani na klarinet. Takže bych na něj třeba rád jednou učil i ostatní,“ dodává.

Doma se toho tolik nenaučíte

Zuzka

Když přišel covid, chodila osmačka Zuzka do šesté třídy. Přiznává, že když se před dvěma roky najelo na distanční výuku, měla trochu problém. „Neuměla jsem moc s počítačem. Takže mi to trochu trvalo, než jsem vše zvládla. Ale aspoň jsem se zdokonalila,“ oznamuje.

Za domácí výuku byla ráda, cítila se ve svém prostředí víc v klidu než ve škole. Ví ale, že pro některé děti tato vynucená změna nebyla moc dobrá.

„Někdo toho, že je doma, zneužíval a pak to bylo vidět na jeho výsledcích. Když se pak vrátili do školy, museli víc zabrat,“ uvádí.

V distanční výuce bylo podle Zuzky i znát, že učitelé se nemohli věnovat některým žákům tak, jak by to bylo třeba.

„Být ve škole je prostě lepší. Doma je sice klid a je to tam hezčí, ale tolik se tam nenaučíte,“ míní.

Svou budoucnost ještě neřeší. Ví, že půjde na střední školu a pak by ráda i na vysokou. O oboru a zaměření ještě nepřemýšlela. Přece jen má před sebou ještě rok.

Nezlenivěl jsem. Dělal jsem vše, co se po mně chtělo

Lukáš

Dvouleté koronavirové období se Lukáše podle jeho slov nijak nedotklo. Jedno ví jistě, že výuka ve škole je mnohem lepší než distanční doma.

„I když s počítačem jsem žádný problém neměl, ani mi nepřišlo, že bych zlenivěl. Dělal jsem vše, co se po mně chtělo,“ vzpomíná.

Hlavním tématem, které má teď před sebou, jsou přijímací zkoušky na střední školu. Maličko se jich „děsí“, ale přípravu zvládá.

Z předmětů ho nejvíc baví matematika a tělocvik.

Na střední školu by se rád dostal na jihlavskou průmyslovku. Kam pak po maturitě? „Ještě nevím, to se teprve uvidí,“ zmiňuje.

Snad už bude brzy lépe

Anastázie

Teď je pro deváťáčku Anastázi důležité, že jsme po dvou letech už v rámci možnosti zpět v „normálním“ životě. I když ještě s řadou omezení... „Situace se tváří, že už snad bude někdy brzy lépe...“ říká s nadějí.

Závodně plave a navštěvuje jihlavskou základní uměleckou školu. Právě ve svých koníčcích různá nařízení a covidová opatření cítila nejvíc. „Výuka kytary i klavíru byla přes počítač, což bylo dost zajímavé...“ vzpomíná s tím, že neměla ani žádná vystoupení. Zapracovala ovšem na své sportovní kariéře. Na závodech, které pořádal místní klub Axis, byla ve své kategorii první.

O střední má už rozhodnuto. Chtěla by vystudovat pedagogickou školu. V budoucnu by chtěla být učitelkou v mateřince. Mít rodinu, děti a manžela „fešáka“.

Více jsme se všichni spřátelili

Eva

To, že děti musejí být na začátku covidu doma a nemohly se ve škole vidět se svými kamarády, bylo podle deváťáčky Evy těžké.

„Když jsme pak zase přišli do školy, tak jsme se strašně rádi viděli a víc jsme se spřátelili,“ vzpomíná.

V době distanční výuky zvládala všechny předměty. Když si s něčím nevěděla rady, tak si dohledala informace na internetu, nebo to probrala přes sociální sítě se svými spolužáky. „Myslím, že s distanční výukou se dobře popasovali i naši učitelé,“ referuje.

Z deváté třídy by ráda šla na střední veterinární školu do Třebíče. Má ráda zvířata a doma jí dělá společnost želva. Aktuálně by ráda o své vybrané střední získala víc informací.

Když přemýšlí, kde se vidí za dvacet, třicet let... jasnou představu ještě nemá. Ráda by měla třeba svou veterinární ordinaci. „Třeba to vyjde,“ komentuje s nadějí.

Bylo zajímavé sledovat, jak se vše vyvíjelo a jak výuku zvládají učitelé

Tomáš

Distanční výuka měla a má podle deváťáka Tomáše hodně výhod. Zmiňuje, že když má doma někdo dobré podmínky, může se lépe soustředit než ve škole. „Pro většinu žáků to bohužel bylo ale doma těžší. Neuměli se sami učit,“ referuje s návrhem: „Možná, kdyby se distanční výuka navrhla jen pro vybrané žáky, kteří by k ní měli podmínky už od první třídy, tak by to pro nějaké předměty bylo lepší.“

Úvod do distanční výuky byl před dvěma lety dle Tomáše šok nejen pro žáky, ale i pro učitele. „Všichni byli nezkušení. A bylo strašně zajímavé sledovat, jak se to všechno vyvíjelo,“ vzpomíná a upozorňuje, že aktuálně je taková výuka už na „levelu“, který všichni zvládají. „Navíc naši učitelé jsou strašně dobří. Když nám něco nejde, podrží nás,“ pochvaluje si.

Už nyní ví, že rád bude na tuto dobu vzpomínat. „Dalo mi to nadhled do života. Něco, co jsem si neuměl do té doby představit, se stalo,“ reaguje.

Z předmětů mezi jeho favority patří matematika, fyzika, chemie... Svou budoucnost nebere na lehkou váhu. Udělal si průzkum, zjistil si informace o různých středních školách, podebatoval s jejich studenty... Nakonec se mu zalíbila „hotelovka“ ve Velkém Meziříčí.

„Mají tam obor hotelnictví a turismus. Na konci studia je tam pak rozšířená maturita z více předmětů, než je normálně. Absolvent má pak otevřené dveře jít dál různými obory. Může zůstat v ekonomice, hotelnictví... Může dělat barmana...“ sděluje.

Kde najdeme Tomáše v budoucnu, to neví... Rád by ale měl práci, která ho baví, a dělal věci, které se mu budou líbit. „A hlavně, chci být šťastný,“ má jasně.

Nasbíral jsem jedničky za aktivitu

Václav

Uplýnulé dva roky byly pro deváťáka Václava „naprostou pohodu“. Sedmou i osmou třídu zakončil vysvědčením s vyznamenáním. „V distanční výuce jsem hodně jedniček nasbíral za aktivitu,“ přiznává.

Poslední ročník základní školy je sice těžší, ale „dá se to“. Nejvíce ho baví tělocvik a chemie, cizí jazyky. Moc nemusí fyziku.

Rád by zvládl přijímací zkoušky na zdravotní školu. Chtěl by být zdravotním bratrem. Nevylučuje ani, že by pak rád zkusil vysokou školu obor záchranář.

V budoucnu by chtěl pracovat v nemocnici a pomáhat lidem.

